

אורות השבת

גלוון מס'
848

בטאון הרבנות והמוועצה הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהלה מערצת
רב אברהם טרייקי

פרשת השבוע

מקץ - שבת חנוכה וראש חודש

הרוב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

מסירות נפש (חנוכה)

לעתיד לבוא כל המועדים יהיה בטלים חוץ מחנוכה ופורים.

(עשרה זקנים או"ח סימן חיש וטדי מישרים פ"ר וקהל)

נודע בשערםمام אמר חז"ל המופלא: 'לעתיד לבוא כל המועדים בטלים חוץ מחנוכה ופורים'. ועיין להרב עטרת זקנים (או"ח סימן תרע) שמצוות לזה מותך מطبع הברכה שאנו מברכים בחנוכה, זהה לשונו: מה שאנו מברכים להדלק נר של חנוכה מורה על העתיד, כמו שדרשו חז"ל כל המועדים בטלים חוץ מחנוכה ופורים, וכמו שדרשו חז"ל על מזמור שיר ליום השבת לעתיד לבא ליום שכלו שבת, עכ"ל. וכבר תמהו המפרשים, היאך כל המועדים יהיו בטלם לעתיד לבא. ובמה נשתבהו חנוכה ופורים יותר משלשה רגלים שבתורה, עד שהם אינם בטלם לעולם.

עוד מזכיר בחנוכה ופורים אנו מטעימים את חותמו של הנס על מנהיגינו אותו הדור: 'בימי מתתיהו בן יוחנן' בימי מרדכי ואסתר', ואילו בשאר רגלים פסה סוכות ושבועות, אין אנו כורcin את נס יציאת מצרים עם מנהיגינו אותו הדור ואין אומרים 'בימי משה ואהרן'. וכי במה נשתבהו מותתיהו בן יוחנן ומרדכי ואסתר, יותר ממשה רבינו ע"ה אשר הוליך את העם במסירות נפש עילאית יותר מארכבים שנה. וביויר פילא, שאפלו בספריו יציאת מצרים העrok בהגדה של פסח, השミニט המגיד את שמו של משה רבינו ע"ה.

וכזאת יש לנו להתבונן, אדות קדושת הר סיני (שמות יט, ב-ג): 'והגבלה את העם סיבב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקעה, כל הנגע בהר מוות יומת. לא תגע בו ד כי סkol יסקל או יירה'ירה אם בהמה אם איש לא יהיה'.... ומול קדושת ההר הזה, עולה לפניינו גם קדושת הר המורה מקום בית מקדשינו והפארתנו שיבנה במנהרת בימיינו, וראה זה פלא, ודוקא' הר סיני אשר נתרפשו בו מצאות מפורשות ואזהרות חמורות בתורה, קדושתו הייתה רק לשעה, שהרי מיד אחר מתן תורה נסתלקה ממנו יופי אדמתנו לוראים כוחנו לעינינו אדם לדורך בו בר רגלה. ואילו 'הר המורה' קדושתו היא קדושת עולם, ועד עצם היום הזה היא אנו מוחרים על קדושתו בחיזב כורת.

וכעין זה ממש, יש לנו להעיר אדות המשכן וכלייו. דנה מודעת זאת שהמשכן על כל כליו לא חבר, אלא גננו בשלמותו. מה שאינו כן נבי שני בת מקדשינו, אשר בעוננותינו הרבים חרבה עירנו, ונשרף היכלנו, טירנתנו היהת לשמה יופי אדמתנו לוראים כוחנו לעינינו עשקו עמלנו... וגם הכלמים שנתרטו ממנה נבוזו בידי זדים. והלב משתומם, بما גדול כוח קדושת המשכן יותר מקדושת בית המקדש.

ברם דוקא חיבור ארבעת הקושיות הלו, יוביל אותנו למפתח ביאור העניין. שכן הצד השווה שבכולם הוא, 'מסירות נפש', והנקנה במטבע של מסירות נפש קניינו קניין עולם וקדושתו קדושה נצחית שלא תחבטל לעולם.

ובזה יארו ארבעת העניינים שלפנינו, דבר דבר על אופניו. ראשית, יש לנו ביאור בתעלומות דברי רבותינו במ"ש 'לעתיד לבוא כל המועדים יהיה בטלים חוץ מחנוכה ופורים', שהרי כבר נתבאר שנס חנוכה ופורים לא באו לעולם אלא לאחר מסירות נפש עילאית: כך היה בחנוכה כאשר מותתיהו בן יוחנן ובנוו והובילו את העם למלחמה על קדשי ישראל בחירות נפש של מעתים מול רכיבים וחלשים מול גיבורים, וכך היה בפורים כאשר מרדכי ואסתר כינסו את כל היהודים בצום ותענית שלושת ימים לילה ויום. מה שאין כן נס יציאת מצרים, שהוא כולל אתערותא דלעילא בלא כל אתערותא דלחתא. ועל כן, לעתיד לבוא כל המועדים יהיה בטלם, מפני שאין לנו בהם שום חלק ונחלה. אולם חנוכה ופורים, אינם יכולים להחבטל לעולם, מפני שקניינם הוא קניין עולם וקדושתם היא קדושה נצחית. וכן מבואר בהה, מדוע רק בחנוכה ופורים אנו כורכים את הנס עם מנהיגינו אותו הדור. שכן הם אלו שעוררו את העם, והובילו להשתראת הניסים הללו לדורות עולם. וכך יובן בזה, במה גדול כוח קדושת 'הר המורה' יותר מקדושת 'הר סיני'. שכן קדושת הר המורה באה לעולם, בעקבות מסירות נפשו של אברהם אבינו ע"ה אשר עקד בו את בנו על גבי המובה,

המשך דבר רב העיר במדורו 'אורות הבשורות'

דבר העורך

חנוכה וסגולת החדש טבת

כתב הארץ'ל בשם הזוהר, החדש טבת מסוג'ל להצלחה, מבאר היבן לאשרי בכל חדש שלוט בעולם צירוף אחר של שם הי"ה ובטבת שלוט צירוף שרומו לחשכות הדינים, וכממשק נגד תיקנו חכמים הדלקת נרות חנוכה כדי להאיר ולמתוך את הדינים, והכללו הוא בירידת השפע מהיעוליםعلיאון כי יתרון האור מן החושך שבאמם קדם חושך דינים מניעות ועיכובים, הנה אדרבא כאשר יש מיתוק הדינים נוצר ריבוי אדר' ועצום שפע ורב עד ביל ד', ורמז זהה "היאר" גימטריה "שפע". ההפנות יפות המראה והבריאות" ראשי תיבות תיבותות "הויל"ו. "ואין פותר אותן פירות" ראש' תיבות וסופי תיבותות גימטריה "ער מהאופל". הנור מצויה מאיד' את האופל של חדש טבת.

ביבר לארכון הארכון

הרוב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואית "סורוקה"
ויק"ק שבטי ישראל' שכונה יא' בא"ר שבע

לוח זמנים שבועי

لוח הזמנים	סידוך לבאר-שבע						
	יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	יום שבת
4.01.20	(3.01.20)	(2.01.20)	(1.01.20)	(31.12.19)	(30.12.19)	(29.12.19)	לעתיד החדש
5:35	5:35	5:35	5:35	5:34	5:34	5:34	5:34
5:41	5:41	5:41	5:41	5:40	5:40	5:40	5:40
6:44	6:44	6:44	6:43	6:43	6:42	6:42	6:42
8:40	8:40	8:39	8:39	8:39	8:38	8:38	8:38
9:11	9:11	9:10	9:10	9:10	9:09	9:09	9:09
10:02	10:02	10:02	10:01	10:01	10:00	10:00	10:00
11:46	11:46	11:45	11:45	11:44	11:44	11:43	11:43
12:16	12:16	12:15	12:15	12:14	12:14	12:13	12:13
16:02	16:01	16:01	16:00	16:00	16:00	15:58	פ"ג תמוז
16:54	16:53	16:52	16:51	16:51	16:50	16:49	שכין
17:06	17:05	17:05	17:04	17:03	17:02	17:02	צאת האביבים

ברכת הלבנה

חול מליל שיש וטבת מהשעה 20:02.
סוף זמנה ליל שישי יג' טבת כל הלילה.

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע: מקץ

הפטרה: רוני ושמחי

ופסוק ראשון ואחרון מ"הশמים כייסאי"

ופסוק ראשון ואחרון מ"מחר חדש"

16:28

כנית השבת:

17:20

יציאה השבת:

17:51

רכינו תם:

אורות הכשרות

ועל כן קדושתו היא קדושת עולם. מה שאין כן גבי הר סיני, שנבחר על ידי הקב"ה להשרות בו את קדושתו לשעונו. וכן מבואר בוה, بما גדול כוח קדושת המשכן, יותר מקדושת שני בית המקדש. שהרי המשכן על כל כיון, נבנה על ידי העיבור' דבר אל בני ישראל ויקחו לתרומה... ועשו ל מקדש... ועשו למן מנוחה... ועשו לישולן... (שמות כה, ב). ועל כן, קניינו הוא קניין עולם ובידי הוא שלא יתרב אלא רק נגנו על כל כיון, מה שאין כן גבי שני בתים מקדש. וזהו מוסר השכל וחיזוק גדול, לכל משברי הזמן ומצוקות העיתים. והוא שידע האדם, שכפי מידת הסבל והצעה, כך היא ממדת נצחות הקניין – הן לעניין عملיה של תורה והן לעניין קנייני המצוות ועבדות הש"ת, זהה שאמרו 'לפום צערא אנרא'!
בגדי צער און האגוז

הרבי יהודה דדרע'

הרבי הראשי ורבא"ד בארכשבע

"זאת חנוכה יום האחרון נר שמעוני על חנוכה"

יום השmini של חנוכה "זאת חנוכה" כתוב בלי'קווי מהרי": "יום השmini של חנוכה הוא גמר החתימה של יום הכהפורים". וכן כתוב רבינו ישראלי בעש"ט זיע"א: "בימים הכהפורים הוא גמר ה"חותם" ובזאת חנוכה הוא גמר ה"חותם בתוך חותם". הוסיף על נר הראה"ק צבי אלימלך מדינוב זיע"א: "מראשחודש אלול עד זאת חנוכה מאירה ברקיע כען דמות של פיסת כף יד הפושאה לקבל תשובהם של ישראל". ונתן רמז זהה שנאמר "בזאת יכופר עוז יעקב" היינו דבזאת חנוכה הוא גמר כפרת עוז יעקב שכך נאמר "תשב אנו שעד דכ"א" גימטריא כ"ה היינו דוד חנוכה הוא זמן תשובה לכל. הסבר לכך כתוב ה"יהל אור" על הזזה"ק: "בשמוןת ימי החנוכה גמורים את ההלל והם נגד שמונה חניכים - ימים טובים במשך השנה שאין גמורים או אין אמורים בהם את ההלל, ו' ימים הראשונים של חנוכה הם נגד ו' ימים של פסח שאין גמורים בהם את ההלל, יום השביעי של חנוכה נגד ראש השנה שאין אמורים בו ההלל, ולפי זה א"כ יום השmini של חנוכה "זאת חנוכה" הוא כנגד יום הכהפורים לגמר חתימה טוביה.

* "זאת חנוכה" מסוגל לפיקידות עקרות. (بني יששכר)

* ב"זאת חנוכה" קוראים פרשת "נשיה לבני מנשה" להורות שביוות זה זוכים לבחינת "ונשמה" שהוא אותיות "מנשה". (אהבת ישראל)

* "זאת חנוכה" הוא גמר החתימה של יום הכהפורים ורמז זהה ששמונה פעמים המלא "יום" גימטריה "חותם" דהיינו יום השmini של חנוכה הוא גמר החתימה. (ליקוטי מהרי"ל)

* נהגים לעשות סעודה "בזאת חנוכה" כשם שעושים סעודה לסיומה של תורה כך עושים סעודה לסיומה של מצות. (אליה רבבה)

הרבות והמועצה הדתית בארכשבע

מחלקת הכשרות

שים לב !!!
סוכניות עם מילוי/ציפוי חלב!
אין לאכלים אחר!
מאכל בשרי
וח"ו לא להכשיל
בأكلת בשר וחלב.

אורות הפרשה

חולמות פרעה וחולמות יוסף

צריך להבין מדוע אצל חלומות פרעה נאמר "ויחלום שנית", ואילו לעיל אצל חלומות יוסף נאמר "ויחלום עוד חלום אחר", ולהלן כמו שבשתי החלומות של פרעה בא אותו סימן רק שבחלום הראשון ראה פרות ובשני שיבולים. כך אצל שתי חלומות יוסף בא אותו סימן שהשתחוו לו האחים, רק שבראשון היו אלומות בשדה ובשני היו כוכבים, מבאר הברכה משלשלה' שאצל חלומות פרעה החלומות היו דומים ממש שתי החלומות התרחשו במחזה וצייר של עולם הגשמי ובאותו סוג העולם השפל ענייני ארץיות וחומריות, הפהות הם בגדר החיים והшибולים בגדר הצומח, וכך כתיב ביטוי לשון "שנית" ככלומר שהוא אותו חזון בחלום רק שנשנה פעים ובאופן שונה. מה שאלן כן אצל חלומות יוסף החלום הראשון היה בשדה ובאלומות הגשיים אך החלום השני היה בגרמי השמים הרחונים המשמש הירח והכוכבים, ועל כן כתיב חלום "אחר" שכן זה אותו דבר רק דבר חדש אחר לגמורו, ועוד שנותו סוף בחלום השני שלא היה בחלום הראשון המשמש והירח רמז לאביו ואמו שגם הם משתחווים לו.

את חטא אני מזכיר חיים

וזכרנו ש המשקים את פרעה לאמרו את חטא אני מזכיר חיים, צריך להבין מדוע אמר "את חטא" בלשון רבים והרי היה לו לומר "את חטאתי" בלשון ייחד. ועוד למה אמר "אני מזכיר חיים" היה לו לומר "אני זכר" ומהו שהוסיף תיבת "הימים". מבאר הצדיק מרענן זע"א בהקדם ביאור הפסוק 'בימים ההם ובעת ההיא נאום ה' יבקש את עוזן ישראל ואני ואיננו ואת חטא יהודה ולא תמצאינה כי אפשר לאשר אשair', וכך ניתן להבין מפני מה יחפשו ויבקשו אחר חטאיהם. וביארו צריכים אותם ומה טיבם של החטאיהם להיותם כל כך מבקשים. וביארו המפרשים על פי דעתם מוסכת יומא אמר ריש לקיש גדולה תשובה מהאהבה שהשגב כל העונות הזרזות והפקים ונעשה לו כמצאות זכויות, ובגלל זה יבקשו העונות כי עתה הם יקרים מאד שנחפכו לזכויות והסיבה היא כי לו לא החטא הרי לא היה למצאות עשה של התשובה ונמצא שהחטא לא כואורה גורם למצאות התשובה, ועל פי זה אפשר לפרש גם כאן את כוונת שר המשקים, שאמור 'את חטא אני מזכיר הימים', הנה יש לי שני חטאים אחד שחתאתי למלאן פרעה שנפל זבוב לגביע הין של המלך ושמו אות בית האסורים ביחיד עם יוסף, והחטא השני שחתאתי לישוף שלא קימתי לו את הבטהתי ולא הזכרתי אותו לפני פרעה כששורורתי מהמאסר. אך הנה מהחטאים הללו יצאה טוביה גדולה כי אולי לא הייתה חוטאה לפרטיה לא הייתה פוגש את יוסף פוטר החלומות האמתי בבית האסורים, וכן גם החטא השני שאלוי היה עומד בדיבוריו ונאמן לישוף ומזכירו תיכף בצתאי מבית הסוהר, יתכן שכבר היה משוחרר ושב למדינתו ולא היה עתה עמו לפטור לפרטיה את חלומותיו, ועל כן ראויים חטאים אלו שאני אזכיר לטובה ואדרבא לזכות יחסבו לי. ורמז זהה, "את חטא אני מזכיר הימים" עם התיבות גימטריה "אח האם תרים אזכה חטא הין". שרמז שר המשקים לפרטיה שבאים ירים וירומם את יוסף ויציאו מבית האסורים לשמו פתרון חלומו, על ידי זה אני שר המשקים אזכה שיתוקן חטא הין שנפל זבוב לגביע הין של המלך, שעל ידי זה הרוי התגלה פתרון חלומו של פרעה על ידי יוסף.

שר המשקים שנא את יוסף

וזכרנו ש המשקים את פרעה לאמרו את חטא אני מזכיר חיים, צריך להבין היוו ושר המשקים היה רשע ושונא את יוסף כמ"ש המדרש רבba (פפ"ח, ז). ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחחו, ובפירוש רשי' ומנתנות כהונגה שם, שהיה שר המשקים קשור קשיים כדי לשכוח את יוסף, וכשהיה עליה על זכרונו ההבטחה לישוף היה מתאנץ' לעשיות פועלה של י'ישכחחו, אם כן מדובר אמר 'את חטא אני מזכיר הימים' מה המՐיצו' להתווות על שתי חטאיהם אחד שחתא לפרטיה והשני לישוף, ולא פרעה לא ידע כלל מזה. מבואר וכי יצחק הכתון הבהיר זכיל' שר המשקים פחד שמא פרעה לא יקרא את יוסף לארכון המלוכה, אלא ישלח אותו את שר המשקים לבית הסוהר אל יוסף, והוא יצטרך לבקש מישוף את פתרון החלום ולהסביר תשובה פתרונו לפרטיה, ופחד שמא בבזאו אל יוסף לא ירצה יוסף לדבר עמו ולהבטיח בצוותתו מכעסו עליו שיישכחחו, וכן לא יוכל להסביר לפרטיה כלום ויתגלה קלונו. על כן הקדים תרופה להציג את עצמו ואמר שהוא חטא לישוף, כדי שלא ישלחוו להיות שליח בדבר.

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של

מורנו המראי דאתרא

הగאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

מהלכות שבת ויום טוב - ה'

מאת כב' המרא ואתרא

הגאון רבי יהודה דרעי שליט"א

רב הראשי וראב"ד בא"ר שבע

אח יקר!

בימים של ליקוי מאורות הפוקדים את עמו – באסונות קשים ומרים, עולה לפניו שלחכת המכבים הנוטעת בנו תקופה כי נור ישראל לא ידע ולא יוכל לעולם.

בימים בהם אנו מפרסמים את גחל הנס שעשה הקב"ה עם אבותינו, כאשר מסר גיבורים ביד חלשים ו Robbins ביד מעטים ורשעים ביד צדיקים, צרייכים אנו להתחזק באמונה ובטהון – שכן יעשה הש"ת עמו ניסים ונפלאות בזמן זהה. בימים בהם אנו מצינים את גבורות מתתיהו בן יוחנן ובנו, נזכר כולם של קודשי ישראל וביצור חומות הדת אין פשרות, עד כדי מסירות נפש של ממש. בימים בהם נשואו המכבים את לפיד שמירת השבת ונשמעו לקול זעקו של מתתיהו בן יוחנן "מי לה אל", נזכר כולם כי קוראה זו צריכה לחדד בקרבו נם היום. שכן לצערינו מלומות המכבים מול הינו וו והמתוינו למשיחם אשר ביקשו לקעקע את יסודות היהדות כדוגמת "השבת", נeschact עד כיום השבת ורומסת בראש כל חומות מבלי פוצה פה ומפצץ, קניינים ובתי כל-בו פותחים את שעריהם ומאלצים אותו עוכיזם לחיל אוניות מנוחות. הבה ונתלבך כולם כאיש אחד בלב אחד, לתבעו את עלבונה של השבת הנורמת. לקרה שתנתן לנו נולכה – כי היא מקור הברכה!

בימים בהם אנו מדליקים נור חנוכה, נזכר כולם כי נר מצוה ותורת אור". ב"ה זכינו וכברנו הק' בוקעים אורות רבים של תורה, אין שכונה שלא זולק בה אורה של תורה בכל יום ויום. ברתי נסחת רביום, ניתן לשמה את הלב בזיה של תורה באמצעות שיעורים קבועים המתקיימים בהם מדי יום ביום וממי' שבת המקlein בו, משום שיש מצוה לחזור אחריו רפואתו מדין ואהבת לרעך כמוך, וגם אם יצטרכו עקב הנזוח לחיל עליו את השבת הרוי שייעשו זאת בהיתר גמור משום דברכל פיקוח נפש הוא. ולפי הנראה, יש לסמן על המקlein במקומות שעקב הדחיה יתרחק התו למן ובאופן שיגרום סבל רב לחולה או כשהורפה המומחה לא יהיה זמין וכו', והכל לפי ראות עיני המורה.

נשפטם!

בימים בהם אנו מעלה בקדושים – בהדלקת נרות חנוכה, נשאף תמיד לעלות מעלה במעלות התורה והמצוות. נזכר את דברי רבונו בעלי המוסר "אם אין עילאיות.

בימים בהם אנו מעלה בקדושים – בהדלקת נרות חנוכה, נשאף תמיד לעלות מעלה מעלה – על כורחך אתה יוד מטה מטה".

בימים בהם אנו מצוים להדר בהדלקת הנרות עפ"י דברי התלמוד "למהדרין מן מהדרין", נשתדל כולם להיות מן מהדרין בכל המצוות. ובפרט בענייני כשרות, שיש לנוקט בחט משנה וחירות. ב"ה זכינו שבעירנו מתקיימת מערכת כשרות "למהדרין", המקפידה בכל היזורי ה�建ות האפשרים. ניתן היום למצוא בנקל עסקים וברים ומגנונים, אשר הצטרפו למוגל מחייב תעוזות כשרות "למהדרין". גם באולמות הפרושים ברחבי העיר, ניתן להזמין שירות מיוחד של "כשרות למהדרין".

אך יקר, זכור מפתח ה�建ות נמצא ביך, ככל שיגדל הביקוש לכשרות "מהדרין", כך לא ירחק היום וכל מערכת ה�建ות בעיר תהיה למהדרין מן מהדרין.

או אגמור בשיר מזמור – שנכח כולם לורות פירות בעמלינו, ותשורה שכינה במעשי ידינו.ומי שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם, יעשה עמו ניסים ונפלאות בזמנ הזה, אכן.

ברכת חג אורים שמח
ידיכם לבב ונפש

עה יהודה דרעי ס"ט
'תנו' 3 רצ'

החו"פ עיה"ק בא"ר שבע יע"א

תשובות הלכתיות משולחנו של

מורנו המראי דאתרא

הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

מהלכות שבת ויום טוב - ה'

ש. – תינוק שנטרפה מחוליו אחרי יום השמני לילדתו, האם מותר למולו בחות משלושה ימים קודם שבת?

ת – תינוק שנטרפה מחוליו אחרי יום השמני לילדתו, אין למולו ביום חמישי או שישי. ואם מנהג המקומם למול מילה שלא בזמנה גם ביום הילו, ימשיכו במנוגם מפני שיש להם על מה שישמרו.

ש. – האם עיכוב מצות מילה אחורי שכבר עבר זמנה יש בה משום ביטול מצות עשה?

ת – בירת מילה אפילו אם אינה בשמיini לילדתו כגון שהולה בשמיini ונדחת, אין לעכבה אפילו יום אחד מפני שישו מצוה. ויש אמרים שאם מתעכב עבור האב על ביטול מצות עשה, מפני שככל שעשה זמנה הוא, לשיטת הראב"ד מתחייב הבן כרת על כל יום שייעבור כשהוא עדל.

ש. – האם מותר למול את הגור בחות משלושה ימים קודם שבת?

ת – אין למול את הגור ביום הסמוכים לשבת, והיינו ביום חמישי או שישי. אף לדעת המקילן בויה לגבי מילת תינוק שנטרפה, מ"מ לגבי מילת הגור אפשר שהכל מודים שאסור למולו ביום הילו, ויש לעכוב את הגיר עד אחורי השבת.

ש. – האם מותר לבצע ניתוחים ופואים שאינם דחופים בחות משלושה ימים קודם שבת?

ת – אין לקבוע ניתוחים שאינם דחופים, ביום הסמוכים לשבת כלומר ביום חמישי או שישי, אלא יש לדחותם עד לימים הראשונים של השבוע כדי להימנע מהחילול שבת באם יגיע ח"ז לידי סכנה עקב הנזוח. וכן יש לנוהג גבי ביצוע ניתוח קיסרי, אם אין סכנה בדיחה זו, והכל לפי ראות עיני הרופא. וש המקלין בויה, משום שיש מצוה לחזור אחריו רפואתו מדין ואהבת לרעך כמוך, וגם אם יצטרכו עקב הנזוח לחיל עליו את השבת הרוי שייעשו זאת בהיתר גמור משום דברכל פיקוח נפש הוא. ולפי הנראה, יש לסמן על המקlein במקומות שעקב הדחיה יתרחק התו למן ובאופן שיגרום סבל רב לחולה או כשהורפה המומחה לא יהיה זמין וכו', והכל לפי ראות עיני המורה.

ש. – מה הדין הכל זה לבני יום טוב?

ת – לדעת רבים מן הפסוקים אין להחמיר בכל זה אלא גבי שבת, אבל לבני יום טוב אין להחמיר מה כל. ולכן מותר להפליג בספינה של נקרים אפילו תוך שלושה ימים שלפני יום טוב אף שהולך רק לטיל, וכן הוא הדין לגבי מצור העיר או היוצא בשירה, וכן הוא הדין לגבי מילת הגור, וכן הוא הדין לגבי ביצוע ניתוחים שאינם דחופים, ואצל' שכן הוא הדין לגבי מצות מילה אפילו שלא בזמנה.

ש. – האם יש מצות "עונג" ביום טוב?

ת – כשם שמצוות לבב שבת ולעוגה, כך הוא בכל ימים טובים.

ש. – האם דיבור חול אסור ביו"ט כמו שבת?

ת – הוαι ומצוות עונג יו"ט נלמד מהפסקוק "לקדוש ה' מכובד" האמור לגבי שבת, כתבו האחرونים שגם סיום הפסוק "זכבדתו מעשות דרכיך ודבר דבר" חל עליו, לפיק אסור לדבר דברי חול ביו"ט כמו שבת.

ש. – האם חייב באכילת פת בסעודות יו"ט כמו שבת?

ת – לדעת רבים מרובותינו הראשונים יש חייב באכילת פת בסעודות יו"ט כמו שבת, כיוון שהוא מחייב בו מושם עונג והוא עונג אלא בפת. ואפשר שחייב זה הוא אפילו יותר מאשר משבת, מפני שמצוות עשה לאכול ולשנות בו מדין "ושמחת" ועיקר אכילה הוא בלחם. ועל כן אם אין אוכל בתאובון, נה שלא קיים מצות "עונג" מ"מ קיים מצות שמחה בעצם האכילה. וכן נראה עיקר בדעת הרמב"ם והשו"ע. אך יש מרובותינו הראשונים שכתו, שאין חייב באכילת פת ביום טוב.

ש. – מי ששבচה יעלה ויבוא בהמה"ז ביו"ט, האם צריך להזרז?

ת – כאמור לדעת רבים מרובותינו הראשונים יש חייב באכילת פת ביו"ט, ولكن אם שכח ולא חזכיר יעלה ויבוא בהמה"ז וכבר חתם בברכה אחרונה, צריך לחזור ולברך, וכן פסקו הטור והשו"ע. אך הוαι ויש חולקים בדבר כמו שבתbaar, הרוי זה החושין להם מדין ספק ברכות להקל, וכי"ל סבל' גם נגד מון השו"ע, לפיק הורו רבים מן הפסוקים שאינו חור וمبرך, וכן עיקר.

פנינים לחג החנוכה

הකשיב להם היהודי, שמע את הסוכום שהם מוכנים להוציא על הקنية, ואמר: "התשלום שבכונתכם לשלם על התבואה הוא להערכתי גבוהה מדי, ואני משער כי האחד יסכים לעסקה גם במקרה נמוך מזה. לעומת זאת, בעבור התיווך מבקש אני שלושת אלפים והובים".

הבטיחו בו הסוחרים כפי שמביטים על אדם תאב-בצע או שאינו יודע לעירין שכיר עבורה בהיגיון. "תפסת מרביה לא תפסת", אמרו לו. "מוכנים אנו לשלם לך חמיש מאות והובים, אך לא יותר מכך".

סביר האיש להתמקח איתם. "אם אט ציעו לי שלושת אלפים והובים פחות אחד, לא אסכים", והודיע בנימה נטולת תרעומת, ומיד הוסיף: "בבקשה, ראשאים אתם לפנות אל האדון בעצמכם או להשיג לכם מותוק אחר".

"גילך לדרכו נוקוה להשיג מותוק נוח יותר", אמרו הסוחרים המאוכזבים נפשם לדרךם. "לכו וה' יהיה בעודכם", בירכם האיש.

הלכו הסוחרים והאיש שב לעניינו בשלוות-נפש מפלייה. בעוד כמה שעות יפקע מועד התבשלום שעלי התחייב לבעל האחויה, והנה הוא מוכן להחמיר עסקה שהיתה מכניתה לו נוח נכבד מחובו לאדון.

ישב היהודי ויעין בספר. לאחר מין הגעה שעת מנוחה, והוא עמד להתפלל בනחת ובכוננה. היום פנה, והמשם כבר עמדו לשקו. שליחי האדון התייצבו בשילישית ביתו ותבעו ממנו, הפעם בתיקיות יתרה, את התבשלום. "אל תעשה מאיתנו צחוק", געסו. "שק תירוץ התורוקן!".

"עמדו כאן ואביא לכם את הכסף", אמר להם היהודי ויצא מביתו. התיעז בפתח האחויה והבטיט אל האופק. הבعش"ט עקב אחרי בעניין רב.

לפתע נוארה עגלת הסוחרים שבנה עבר הבית. עזרו הסוסים בצעיפה ורגלים העלו ענן אבק. "מסכימים אנו, מסכימים!", קראו השלושה לעבר החומר. הם סיפרו לו כי כל הצעות המהיד שקיבלו בשעות האחוריות היו גבוהות בהרבה מההצעה שקיבלו מהם. פנה

החוור אל הפריך, תיווך בעסקה בהצלחה, קיבל את דמי התיווך ופרע את חומו עד הזחוב האחרון.

לימים, כמספר הבعش"ט לתלמידיו על אותו חוות, סיים ואמר: "בזכות מידת הביטחון שלו זכה היהודי זה שכלי מי שבאו עמו במנע — יצאו מרווחים.

האדון והסוחרים יצאו מרווחים מהעסקה המשכנית שעשו זה עם זה; החוחר עצמו בא על שכור ביד נדיבת פרע את חוות; הקב"ה מרווחה מהאמונה התامة שהפגין הכספי הפשט; וגם אני יצאת נ捨ך, שכן הייתה עד לגילוי מופלא של ביטחון בה".

לעלוי נשמה
רב יוסף שלמה טדיי זצ"ל
רבה הראשי וראש אבות בית הדין
ט"ס ז' צ' ב' ה.

קירוב לבבות

הנס והישועה בחנוכה נעשו ע"י הכהנים, מדת הכהן לקרב בני ישראל להקב"ה. כדאיתא באחרון (פס' אבות פ"א) אהוב את הברית ומקרבן לתורה, ולפי שעמדו מלכות יין הרשעה להשכיח תורה ומצוות מבני ישראל. לכן הכהן הגדול מסר את נפשו וועלתה בידיו. והתקין עוד הכהנה לדורות בימי חנוכה שהימים מס' ע"י לדורותם לבות בני ישראל לשמיים. (שפת אמרת דראשית חכמי תרבי)

חשיבות לימוד התורה בימים אלו

זה לשון **שליח הקדוש** (פסכת חמץ פ"ק דין חימ"ז וחמת מוסר אות א'): תוכחת מוסר לחנוכה, חשוב שיעירו נתן להלל ולהודות להשם יתברך, על כי היונים חשבו לבטל תורה ומצוות, אם כן הימים הקדושים האלה ראויים ביזור להתמודת תורה משאר הימים, כי תלמוד תורה כנגד כולם. ובעוננותינו הרבים רוב העולם נהגים בהם ביטול תורה והוליכים אחר הベル. ומה שרובותינו הקדמוניים פסקו ישיבה בימים ההם, עשו בשביב הנערים שיחזרו ויחזרו על תלמודם מה שלמדו שייהי שגור בפיהם, על כן השומע ישמע ויתעורר בימים ההם בגין שעת בתורה ובמצוות.

זוכה לתורה

האדמו"ד מגור הגה"ק בעל **חידושי הרו"ם זצ"ל** (עה"ת, עניין חנוכה) כתוב: "ומה שלמדו בגמרה בשבת (ז"ה מ"ע"ב) מפסקו כי נר מצוה ותורה אוור דהרגיל בדור הוין אליה בין תלמידי חכמים, אין הכוונה רק על בניים, אלא גם על בניים, ובודאי שגם על המודליק עצמו פועל נר חנוכה שיזכה לתורה".

לימוד תורה אחר הדלקה

האדמו"ד מגור הגה"ק בעל **חידושי הרו"ם זצ"ל**, אמר שלאחר הדלקת הנרות צרכים ללימוד תורה כי נר מצוה ותורה אוור" (משלי ו'ב), ובודאי שהמצווה מאירה את אוור התורה, ובפרט שהיא (הילקתו נ"ח) מצווה המאיר, ואיתא שפועלת לתורה. ואמר שהמגיד הקדוש מקוזנץ שלא פעם לאיש אחד אם הוא מנסה ללמד אחר התפילה את ההלכה שלא הבין קודם התפילה, אחר שביקש מהשם יתברך אתה חונן לאדם דעת, ואמר המגיד הק' שאם האדם בעצמו לא יאמין בתפילתו, איך יוכל התפילה לפעול.

זהירות בכבוד בת' הכנסת

בימים הללו ראוי ליתן לב לתכנן כל הדברים הנוראים לשכינה שתסתלק מישראל, שזה היה כוונת היוונים. והנה, בעזה"ר בעת הגלות אף מקום להשתראת השכינה, כי חורב בית מקדשו, והקב"ה ברוחמי השair לען שרarity, וכתיב (ז'ז'קאל יא, טז): "ואהיה להם למקדש מעט" אלו בת' הכנסתות (ט"ז ע"א), ושם השכינה שורה. ואלו המדברים בבב' הכנסת, אין לך מورد במלכו של עולם בהיכלו ולפניהם גдол מזה. זהה מטמא אויר הקדוש, דוגמת היוונים שטימאו המזבח, כי זה מעמיד צלם בהיכל, כי בכל עבירה נעשית קליפה ורוחה הטומאה, ובעה"ר נתפרק הדבר מאד.

(שפת אמרת דראשית יהודה עלי טז).

תושבי באר שבע היוצרים

**אננו מברכים
אתכם בברכת**

חג חנוכה! שמחה!

רב יהודה דרעי

שלמה אורחין
רבה הראשי וראש אבות בית הדין
ט' צ' המועלה דהה"ת

ירושע (שוקי) דMRI
ט' המועלה דהה"ת

הביטחון והישועה

יום אחד שמע הבعش"ט על יהודי תושב אחד הכהנים, שליבו מלא ביטחון בה' ולעולם איינו נטהף לדאגה כלשהי. החליט הבعش"ט לתחות על קנקנו של היהודי והנסע אליו.

קיבל האיש את אורחון, בליך שידע את זהותו, בסבר פנים יפות. בתוך כך חכל הבعش"ט לחזור את האיש על חייו ומעשייו. התברר כי הלה חוכר אהובה מדון המותה. באחוזה זו הוא מפעיל אכשניאית-דריכים ומגדל נידולים חקלאים.

"כמה אתה משלם דמי חכירה?",
התעניין הבعش"ט.

"שלושים אלף זוחבים לשנה", השיב האיש.

"ובכמה תשולם עלייך לשלם את הכסף?", שאל הבعش"ט.

"אני משלם הכל בת' אחת, בסוף

שנת החכירה", בא התשובה.
מהמשך השיחה התברר לבعش"ט כי שנת החכירה הנוכחית עומדת לחלוות בתחום כמה ימים. "האם כבר השגת את מלא הסוכום, או לפחות את רובו?",
שאל את מאורחו.

"עוד לא", השיב.

"שנאי סומך אתה על חובות אחרים
חייבים לך?", הוסיף הבعش"ט לחקרו.

"לא ולא", אמר האיש בשלווה, "אין איש חייב לי פרוטה ואני סומך לך ורק על הקב"ה".

הבעש"ט לא הרפה. "מודע איןך מנסה להציג את הכסף? אולי תלווה מידידים!!".

"פסוק מפורש הוא בתהילים, טוב להזכיר בה' מבטווח באמון", אמר האיש בפשטות. "אדם היום הוא כאן ומחר שם, ואילו הקב"ה לא יעוז עני ביום צרה".

התפעל הבعش"ט ממידת הביטחון שהפגין החוכר הכספי, וביקש רשות להישאר בביתו עוד כמה ימים, לראות אם ייפול דבר. הסכים הכספי בחפץ-לב. "הכנסת-אורחות מצויה חשובה היא", הפטיר והוסיף לשרת את הבعش"ט גם בימים הבאים.

יוםים לפני נציגו של המושל ותבעו מהיהודים לסלק את חומו. "אמרו לאדון כי עדיין לא הגיע ממועד הפירעון".

למחרות עם שחר חזו ובעו אנשי המושל לחייב את דמי החכירה. "עוד הימים גודל", השיב להם החוכר, נקידמון בנדירין בשעתו.

ליות חזרים עקרה בפתח האחויה עוללה רתומה לסוסים. מעהגלה ירדו שלושה סוחרי תבואה. "רצוננו לknoot מהאדון כך וכך כורדים של חיטה, כך

וכך שעורה, כך וכך שיבולת-שועל", אמרו. "משמעות כי האדון איש קשה ולא

כל לעשוח עמו עסקים. נודע לנו כי מנשה אתה בקשריך עמו. בקשתנו

אפוא מך כי תואיל לתזוז בינו לבין האדון, ואני נשלים לך דמי תיווך בעין

יפה".